

ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ОКРЕМИХ ДИПЛОМАТИЧНИХ ПРОЦЕДУР ЗА ПРОТОКОЛОМ У МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

FEATURES OF THE REALIZATION OF INDIVIDUAL DIPLOMATIC PROCEDURES UNDER PROTOCOL IN INTERNATIONAL LAW

Пелех І.В., к.ю.н.,
доцент кафедри конституційного та трудового права
Запорізький національний університет

Свіденко А., студентка IV курсу юридичного факультету
Запорізький національний університет

Стаття присвячена одній із актуальних тем у міжнародному публічному праві щодо дипломатичного протоколу та деяких дипломатичних процедур, закріплених у нормах міжнародного та національного права. Аналізується нормативно-правова база, як українська, так і міжнародна, що містить у собі норми, які стосуються дипломатичного протоколу. Розглядаються види дипломатичних візитів, прийомів і певні процедури, що здійснюються під час їх організації та проведення. Висловлюється думка щодо необхідності закріплення положень дипломатичного протоколу в окремому міжнародному акті.

Ключові слова: дипломатичний протокол, дипломатичні процедури, дипломатичні відносини, дипломатичні прийоми, конвенції, зустрічі.

Статья посвящена одной из актуальных тем в международном публичном праве, которая касается дипломатического протокола и некоторых дипломатических процедур, закрепленных в нормах международного и национального права. Анализируется нормативно-правовая база, как украинская, так и международная, которая включает в себя положения, касающиеся дипломатического протокола. Рассматриваются виды дипломатических визитов, приемов и определенные процедуры, которые осуществляются во время их организации и проведения. Высказывается мнение о необходимости закрепления положений дипломатического протокола в отдельном международном акте.

Ключевые слова: дипломатический протокол, дипломатические процедуры, дипломатические отношения, дипломатические приемы, конвенции, встречи.

The article is devoted to the one of the most important topics in international public law regarding the diplomatic protocol and some diplomatic procedures, which are written in the norms of international and national law. Diplomatic protocol is an integral part of modern diplomacy, it serves as its political instrument. When international and interstate contacts are implementing, the diplomatic service of each state adheres to certain traditions and rules, the totality of which is called as a diplomatic protocol.

There are some international and Ukrainian legal document, that contain some rules of diplomatic protocol. The Vienna Convention on Diplomatic Relations of 1966 fixed the ranks of diplomatic representatives, the procedure for determining their seniority, the privileges and immunities of diplomats, their status, rights and responsibilities, and other parties to the diplomatic mission of the state and its agents. Most of the countries in the world, including Ukraine, have acceded to the Convention by signing and ratifying it, but those countries that have not formally joined the Convention are compelled to adhere to the norms contained in this document. The complexity of the diplomatic protocol lies in the fact that it is not always clear where the international politeness ends and the legal obligation to comply with certain rules begins, so it is necessary to learn some of them. The modern diplomatic protocol has certain peculiarities that require detailed consideration.

The types of diplomatic visits, receptions and certain procedures that are carried out during their organization and conduct are considered. The opinion on the need to consolidate the provisions of the diplomatic protocol into a separate international act.

Key words: diplomatic protocol, diplomatic procedures, diplomatic relations, diplomatic receptions, conventions, meetings.

Дипломатичний протокол є невід'ємною частиною сучасної дипломатії, виступає її політичним інструментом, який супроводжує будь-який зовнішній контакт. Під час реалізації таких міжнародних і міждержавних контактів дипломатична служба кожної держави дотримується певних традицій і правил, сукупність яких і називається дипломатичним протоколом.

Протокол створює відповідні умови для того, щоб відносини між державами, урядами та їх представниками розвивалися у мирному ключі, в обстановці взаємоповаги та взаєморозуміння.

Нині в міжнародному спілкуванні беруть участь більше 200 країн, кожна з яких має свої особливі соціально-економічні та суспільно-політичні устрої, історію, культуру, мову, релігію, традиції, що впливає на поведінку уповноважених суб'єктів. Оскільки основні положення протоколу є загальновизнаними і дотримуються всіма країнами однаково, можна говорити про протокол як про міжнародну категорію, котра завдяки своїй уніфікації дозволяє встановити однакові правила поведінки для всіх учасників міжнародних відносин. Правила ввічливості кожного народу поєднують у собі національні та міжнародні традиції етикету.

Усі держави та інші суб'єкти міжнародного права зобов'язані дотримуватися цих положень, незважаючи на те, що сьогодні в актах міжнародного права немає чітких, письмово зафіксованих імперативних вимог це робити. Проте деякі норми дипломатичного протоколу все ж нормативно закріплені (наприклад, під час встановлення дипломатичних відносин, дипломатичного й особистого листування, організації дипломатичних прийомів тощо).

Віденський (1815 р.) і Ахенський (1818 р.) конгреси вперше у практиці міжнародного спілкування ухвалили спеціальні постанови, що стосуються дипломатичних відносин і, зокрема, питання визначення старшинства дипломатичних представників. Ці політичні документи були першою спробою наділити юридичною силою і перетворити в норми міжнародного права деякі правила міжнародної ввічливості. Постанови проіснували понад 150 років – аж до 1961 р., коли у Відні була підписана «Віденська конвенція про дипломатичні зносини», яка сьогодні виступає базовим документом у сфері міжнародних відносин у світі [1]. У Конвенції зафіксовані ранги дипломатичних представників, порядок визначення їхнього старшинства, привілеї та імунітети дипломатів, їхній статус, права й обов'язки та інші сторони дипломатичної місії держави та

її агентів. Більшість країн світу, в т. ч. і Україна, приєдналися до Конвенції шляхом її підписання та ратифікації, але й ті країни, котрі формально не приєдналися до Конвенції, вимушені рахуватися з нормами, зафіксованими у цьому документі, що говорить про певну двоїсту роль цього документа: Конвенція виступає і як писані правила поведінки, і як норми звичаєвого права.

Що стосується протоколу, то, оскільки основні положення є загальноновизнаними і дотримуються всіма країнами більш-менш однаково, можна говорити про протокол як про певну міжнародну категорію. Усі держави зобов'язані дотримуватися цих положень, незважаючи на те, що в актах міжнародного права немає чітких, письмово зафіксованих вимог це робити.

Складність дипломатичного протоколу полягає в тому, що не завжди є зрозумілим, де закінчується міжнародна ввічливість і починається саме юридична обов'язковість дотримання певних правил, яка тягне за собою неминуче настання юридичної відповідальності за невиконання цих норм. Невиконання або неналежне виконання норм дипломатичного протоколу розцінюється як цілеспрямована демонстрація недовіри до дипломата і неминуче може відобразитися на відносинах між відповідними урядами та країнами. Будь-яке порушення цих правил також може створити труднощі для сторони, котра його допустила, бо їй доведеться нести політичну відповідальність, тобто просити вибачення і знаходити способи для виправлення помилки. Сучасний дипломатичний протокол має певні особливості, які потребують детального розгляду.

Англійські вчені, автори книги «Дипломатична церемонія і протокол» Джон Вуд і Жан Серре зазначають, що «загалом протокол – це сукупність правил поведінки урядів і їх представників, офіційних і неофіційних» [2, с. 117]. Як справедливо вказує О.П. Сагайдак, «крім організації церемоній, протокол також визначає методи, рамки, поведінку й етикет і встановлює правила стосовно офіційного й особистого листування, форми одягу – всього того, що забезпечує кожному місце і повагу, які відповідають його офіційному становищу і які визначаються іншою політичною й адміністративною владою та самим суспільством» [1]. Тобто протокол є сукупністю писаних і неписаних правил, що існують у міжнародному спілкуванні й обов'язкові для тих суб'єктів, котрі вступають у правовідносини та бажають отримати позитивний результат від таких відносин.

Іноземні контакти державних діячів є частиною дипломатичної практики будь-якої суверенної держави. Візити вищого та найвищого рівнів є однією з основних форм здійснення багатосторонніх міжнародних відносин. Відвідування представників однієї держави іншою державою сприяє розвитку міжнародних зв'язків, швидкому й авторизованому прийняттю рішень щодо актуальних і складних питань міжнародного життя [1].

Водночас візити є засобом реалізації багатьох інших форм дипломатичної діяльності, зокрема участі у міжнародних конгресах, конференціях, зустрічах, у роботі міжнародних організацій тощо.

Нині зростає значення візитів на вищому і найвищому рівнях. Процеси глобалізації, динамізм міжнародного життєвого розвитку, актуальність і складність проблем, які виникають у багатосторонніх відносинах, вимагають безпосередніх рішень, а візити окремих вищих посадових осіб (глав держав, парламентів, урядів), офіційних делегацій покликані допомогти вирішенню цього питання [3, с. 52].

Візити на вищому та найвищому рівнях є важливою частиною дипломатичної практики кожної держави, в т. ч. України. Сьогодні Україну відвідують більше 80 іноземних делегацій на рівні глав держав, урядів, парламентів, міністра закордонних справ та осіб, що представляють міжнародні організації. Українська влада, у свою чергу,

здійснює іноземні контакти приблизно з такою ж інтенсивністю [4, с. 15].

З метою забезпечення дотримання єдиної протокольної практики під час перебігу зустрічей і відправлення іноземних офіційних делегацій, проведення події протокольного й урочистого характеру, проведення візитів тощо 22 серпня 2002 р. Указом Президента України було затверджено Положення «Про Державний Протокол та Церемоніал України» [5]. В основу нормативно-правового акта було покладено національні українські традиції, практичний досвід СРСР і загальноприйняті стандарти міжнародного протоколу. Також на сайті Міністерства закордонних справ України є довідник із протокольних питань, де чітко розписані необхідні дії дипломатичних агентів та інших осіб, котрі беруть участь у міжнародному спілкуванні та перебувають з офіційним візитом до України [6].

Державний протокол і церемоніал України базується на універсальному принципі «*comitas gentium*» («міжнародна ввічливість»), який передбачає почесне і шанобливе ставлення до всього, що символізує і є станом нормальних і мирних державних відносин. Перелік урочистих почесностей, їх кількість залежить не від країни, яка прямує з візитом, а від особи, котра є головою офіційної делегації [1].

В Указі Президента України «Про Державний Протокол та Церемоніал України» зазначені категорії та формат візитів для різних державних діячів, чітко визначений детальний сценарій церемоній, включених до програми візиту, визначаються умови фінансування візиту, порядок розміщення почесних гостей і їх транспортних засобів. Окрім того, передбачені питання присвоєння почесним гостям державних нагород і дарування їм пам'ятних сувенірів.

Взагалі кожна держава має свою власну класифікацію візитів на вищих і найвищих рівнях. Для європейської практики та практики країн СНД є дві найбільш типові класифікації: за статусом особи, яка відповідає за іноземну делегацію (за складом учасників) і за метою й особливостями проведення візитів.

За статусом особи, котра відповідає за іноземну делегацію, візити поділяються на відвідування на вищому рівні та відвідування на найвищому рівні.

Візити найвищого рівня – це відвідування, що здійснюють глави іноземних держав. Протокол передбачає проведення таких заходів із залученням голови іноземної держави, з урахуванням конституційної форми правління цієї країни, тобто якщо посада президента відсутня (монархічні держави або держави з парламентською формою правління), то такі візити проводяться із залученням голови уряду [6]. Візити делегацій із вищезазначеними особами також проходять на найвищому рівні.

Візити вищого рівня – це візити парламенту, представників влади, візити заступників голів держав, парламентів і урядів, візити міністрів (міністрів закордонних справ, оборони, економіки), візити делегацій із призначенням відповідальних осіб і візити спеціальних уповноважених голови держави та керівника уряду.

Візити за категоріями поділяються на офіційні, робочі та неофіційні. Офіційні візити є вищою категорією візитів іноземних делегацій та окремих громадян іноземних держав, які проводяться у межах візиту керівником державного територіального формування, а також, зазвичай, під час першого відвідування державного територіального формування.

Під час робочих візитів іноземні делегації та окремі громадяни іноземних держав перебувають до адміністрації державного територіального формування для проведення переговорів, консультацій, підписання договорів, а також для робочих зустрічей із посадовцями адміністрації.

До неофіційних (приватних) візитів належать приїзди іноземних делегацій та окремих громадян іноземних держав, котрі перебувають до адміністрації державного територіального формування на конференції та наради по

громадській лінії, для відкриття виставок, присутності на спортивних змаганнях і конкурсах, участі в інших заходах, а також приїзд у приватних справах або з метою туризму.

Іноді ще виокремлюють т. зв. транзитні візити, для яких характерний відносно короткий термін перебування офіційної делегації на території країни, оскільки вона не є кінцевою метою подорожі. У таких випадках дипломатичний протокол і церемоніал зведені до мінімуму.

Організація таких візитів є довгим і складним процесом. За офіційними підрахунками, у процесі підготовки прийому кожного візиту протокольна служба відповідає приблизно за 400 проблемних питань, кожне з яких обов'язково має бути вирішено [4, с. 24]. Організаційно-протокольне забезпечення візитів вищих посадових осіб іноземних держав в Україну має певні свої особливості, пов'язані з розподілом повноважень між підрозділами з питань протоколу Адміністрації Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України і Міністерства закордонних справ України та протокольним статусом візиту.

Розроблення програм державних, офіційних і робочих візитів і забезпечення вирішення логістично-організаційних питань візитів:

- глав іноземних держав в Україну – здійснює структурний підрозділ із питань протоколу Адміністрації Президента України;
- глав парламентів іноземних держав в Україну – структурний підрозділ з питань протоколу Верховної Ради України;
- глав урядів іноземних держав в Україну – структурний підрозділ з питань протоколу Кабінету Міністрів України;
- керівників зовнішньополітичних відомств іноземних держав в Україну – Департамент державного протоколу МЗС України, який забезпечує вирішення логістично-організаційних питань візиту [6].

Нині кожен візит іноземної держави набуває прагматичного бізнес-характеру, а внутрішня служба державного протоколу ставить собі за завдання оточити будь-яке відвідування особливою увагою. Для цього потрібно постійно шукати нові форми взаємодії, вносити деякі зміни у програми перебування, оскільки на одну і ту ж подію можна дивитися під різним кутом. Все залежить від політичних цілей, що переслідуються тим чи іншим міждержавним контактом, і від того, які надії на нього покладаються.

У Положенні «Про Державний Протокол та Церемоніал України» чітко прописаний процес взаємодії з іноземною делегацією, окремо вирішується питання про час проведення та тривалість візиту. Наприклад, наприкінці державного обіду в Білій залі Маріїнського палацу влаштовується концерт майстрів мистецтв України [7, с. 115]. Програма державного (офіційного) візиту може передбачати візит до театру глави іноземної держави у супроводі Президента України.

Протокол візитів – це не тільки церемоніальне забезпечення прийому гостя та осіб, що його супроводжують. Протокол також несе серйозне політичне навантаження, суттєво визначає успіх організованої програми, а отже, успіх зовнішньополітичних зусиль держави в певному напрямі.

Однією з форм ділових міжнародних комунікацій є прийоми. Дипломатичні прийоми є однією із загальноприйнятих і поширених форм зовнішньополітичної діяльності урядів, міністерств закордонних справ, дипломатичних місій і дипломатів. Прийоми проводяться на честь важливих подій: національних свят, ювілейних дат, ювілеїв і т. д. Прийоми також проводяться з нагоди проведення офіційних заходів (конгресів, симпозіумів, конференцій і презентацій, відкриття та закриття міжнародних виставок, підписання угод). Офіційні прийоми із запрошенням до них членів дипломатичного корпусу організуються главою держави, керівником і членами уряду, відповідальними представниками міністерства закордонних

справ. У дипломатичній практиці найбільш поширеними є прийоми, організовані дипломатичними місіями та міністерствами закордонних справ.

Незалежно від типу і намірів будь-який дипломатичний прийом має політичний характер, оскільки тут відбувається зустріч представників іноземних держав. Крім репрезентативного значення, дипломатичні прийоми відіграють роль найважливішого засобу встановлення, підтримки та розвитку контактів офіційних повноважень із дипломатичним корпусом та іноземними журналістами та контакту дипломатичної місії або окремих дипломатичних представників з офіційними, соціальними, діловими, науковими, культурними спільнотами приймаючої країни [8, с. 32].

Прийоми – це вид трудової діяльності, під час якої дипломати в неформальній обстановці пояснюють політику своєї країни, збирають інформацію про країну перебування, обмінюються думками щодо важливих міжнародних подій, обговорюють подальші перспективи співпраці та формують загалом імідж усієї країни. Тому надзвичайно важливим є дотримання усіх як писаних, так і неписаних норм дипломатичного протоколу, етикету та традицій. Дипломат повинен мати високий фаховий рівень, демонструвати чудову витримку та знання.

Залежно від учасників, на честь яких влаштовано свято, а також подій, що ініціювали влаштування урочистостей, прийоми поділяються на формальні (офіційні) та неформальні (неофіційні). Прийоми вважаються офіційними, якщо запрошені особи пов'язані між собою трудовою діяльністю, тобто йдеться про приїзд глави дипломатичної місії або інших формальних представників ділового співтовариства. Причиною можуть бути національні та державні свята, ювілейні дати, а також конгреси, симпозіуми, відкриття або закриття міжнародних виставок, підписання угод, торговельних договорів тощо.

Неформальні прийоми організуються з нагоди загальних, соціальних заходів, сімейних свят та інших традиційних свят. У дипломатичній і діловій практиці основними видами офіційних і неформальних прийомів є «келих вина», «келих шампанського», сніданок, обід, вечеря, вечеря «шведський стіл», вечеря «а-ля-фуршет», «коктейль», «журфікс», а також невеличкі прийоми: чай і кави. Під час проведення кожного виду прийому діє власний дипломатичний протокол, деталі та нюанси якого необхідно знати та дотримуватися усім запрошеним суб'єктам.

Не менш важливою частиною міжнародного спілкування є протокол міжнародних організацій, де діє суворий принцип поваги до всього, що символізує незалежність і суверенітет держав. У процесі формування нормативних актів і стандартів протоколу міжнародних організацій важливу роль відігравали регламенти протоколу ООН, які більш-менш дотримувалися іншими міжнародними організаціями. У своїй діяльності кожна міжнародна організація керується протокольними нормами та правилами, визначеними в статутах і положеннях про організацію, а також в актах, що встановлюють стандарти використання офіційних символів, порядку пріоритету тощо.

У міжнародних відносинах традиційно, крім роботи у міжнародних організаціях, виділяють ще й участь держав у міжнародних конференціях і сесійну роботу міжнародних організацій.

Міжнародні конференції – це тимчасові колективні зібрання, які організуються для розгляду того чи іншого питання, що стосується інтересів цих держав [9]. Міжнародні конференції можуть бути міждержавними та неурядовими. Різниця в назвах міжнародних форумів (зустрічі, з'їзди, переговори, саміти) істотно не впливає на їх протоколно-організаційне забезпечення. Для організаційного забезпечення конференції її ініціатори створюють секретаріат (орґкомітет). Його роль полягає у відправці запрошень, розробці проектів документів, бронюванні готелів, оформленні транспорту, підготовці конференц-залів тощо [9].

Обов'язковим елементом конференції є наявність процедурних регламентів, що визначають діяльність його учасників, а також до кого має звернутися голова за наявності певних сумнівів або незгоди [10]. Правила процедури можуть бути представлені учасникам заздалегідь у формі проекту разом із повідомленням про час і місце проведення міжнародного форуму.

Отже, міжнародне спілкування у сучасному буремному світі ґрунтується на певних правилах поведінки, які тим чи іншим чином виконуються суб'єктами цих відносин. Ці правила поведінки називаються дипломатичним протоколом і складаються із сукупності дій, методів, етикету, рамок поведінки і т. д., що здійснюються учасниками міжнародних відносин задля певної уніфікації відносин. Дотримання правил дипломатичного протоколу під час зустрічей, конференцій,

візитів є необхідною та надзвичайно важливою складовою частиною діяльності дипломатів та інших суб'єктів, що гарантує взаєморозуміння та встановлення довірчих відносин між сторонами. Нехтування протоколом може тягнути за собою як політичну відповідальність (що може полягати, наприклад, у принесенні вибачень), так і розірвання дипломатичних відносин, що вкрай негативно може позначитися не лише на світовому іміджі винної сторони, а й на її економічному благополуччі зокрема. Тому питання дипломатичного протоколу повинно бути додатково урегульовано у певному міжнародному акті, з відповідністю до тих положень, які містяться у Віденських конвенціях про дипломатичні та консульські зносини. Звісно, певні застарілі правила протоколу варто переглянути з урахуванням технологічного прогресу та глобалізаційних процесів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Сарайдак О.П. Дипломатичний протокол і етикет. Київ, 2006. 380 с. URL: <https://westudents.com.ua/glavy/25112-12-zagalna-harakteristika-rol-diplomaticznego-protokolu-v-mjnarodnih-vdnosinah.html> (дата звернення: 29.05.2019).
2. Вуд Дж. Дипломатический церемониал и протокол: принципы, процедура, практика. Москва: Прогресс, 1974. 250 с.
3. Гулієв А.Д. Дипломатичний протокол та етикет: практикум. Київ: НАУ, 2014. 96 с.
4. Кириченко М.М. Роль державного протоколу в ефективному здійсненні дипломатичних зносин. *Матеріали науково-практичної конференції «Роль дипломатичного протоколу та етикету в сучасних міжнародних відносинах»*. Київ, 2002. С. 5.
5. Про Державний Протокол та Церемоніал України: Указ Президента України від 22 серпня 2002 р. № 746/2002 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/746/2002> (дата звернення: 29.05.2019).
6. Організація візитів офіційних делегацій. URL: <https://mfa.gov.ua/ua/protocol-info/visits> (дата звернення: 29.05.2019).
7. Шинкаренко Т.І. Дипломатичний протокол та етикет: навчальний посібник. Київ: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2007. 296 с.
8. Гулієв А.Д. Дипломатична та консульська служба: конспект лекцій. Київ: НАУ, 2011. 80 с.
9. Дипломатичний протокол та етикет: навчальний посібник. Острого: Видавництво Національного університету «Острозька академія», 2014. 236 с. URL: <https://lib.oa.edu.ua> (дата звернення: 29.05.2019).
10. Wood, John Randy Jean Serest. Diplomatic Ceremonial and Protocol: Procedures and Practices. Columbia University Press, New York, 1970. URL: <https://www.eda.admin.ch> (дата звернення: 29.05.2019).

УДК 339.5

РОЗПОРЯДЖЕННЯ МАЙНОМ, ЩО ВИЛУЧАЄТЬСЯ ЗА ПОРУШЕННЯ МИТНОГО ЗАКОНОДАВСТВА: ДОСВІД ЄВРАЗІЙСЬКОГО ЕКОНОМІЧНОГО СОЮЗУ

DISPOSAL OF PROPERTY, WITH DRAWN FOR VIOLATION OF CUSTOMS LEGAL EXPERIENCE EURASIAN ECONOMIC UNION

**Попель С.А., к.е.н., старший науковий співробітник
відділу дослідження митних зобов'язань
Науково-дослідний центр митної справи
Науково-дослідного інституту фіскальної політики
Університету державної фіскальної служби України**

У статті досліджено процедуру розпорядження майном, що перейшло у власність держави за порушення митного законодавства, в Євразійському економічному союзі, а саме в Російській Федерації та Республіці Білорусь. Визначено, що розпорядження товарами, зверненими в державну власність на підставі судового акта, здійснюється шляхом їх реалізації, знищення або утилізації в порядку встановленому законодавством. Проаналізовано основні нормативно-правові акти, які врегульовують питання розпорядження майном, що перейшло у власність держави за порушення митного законодавства, в досліджуваних країнах. Особливу увагу приділено вивченню порядку застосування митної процедури знищення та митної процедури відмови на користь держави.

Ключові слова: розпорядження майном, реалізація майна, знищення, порушення митного законодавства.

В статье исследовано процедуру распоряжения имуществом, которое перешло в собственность государства за нарушение таможенного законодательства, в Евразийском экономическом союзе, а именно в Российской Федерации и Республике Беларусь. Определено, что распоряжение товарами, обращенными в собственность на основании судебного акта, осуществляется путем их реализации, уничтожения или утилизации в порядке, установленном законодательством. Проанализированы основные нормативно-правовые акты, регулирующие вопросы распоряжения имуществом, которое перешло в собственность государства за нарушение таможенного законодательства, в исследуемых странах. Особое внимание уделено изучению порядка применения таможенной процедуры уничтожения и таможенной процедуры отказа в пользу государства.

Ключевые слова: распоряжение имуществом, реализация имущества, уничтожение, нарушение таможенного законодательства

One of the main tasks currently faced by the State Tax Service of Ukraine is the approximation of Ukraine's customs legislation to best international practices, especially as regards the disposal of property seized for violation of customs legislation. First of all, the settlement requires the issue of legislative consolidation of the procedure for customs authorities to take measures necessary for the disposal of goods.